

Hesus Ferero

BELVER JIN

Preveo sa španskog
Dalibor Soldatić

Laguna

Naslov originala

Jesús Ferrero
BÉLVER YIN

Copyright © 1981, Jesús Ferrero

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Nuriji i En
Hose Ramonu i Herminalu

Krajnja čistota sastoji se u tome da te ništa ne začudi.

ČUANG CE

UVERTIRA

1. *Beli Nenufar*

Bačlienhvej (ili Hoasenčang), Beli Nenufar, bila je jedna od brojnih kineskih sekti u kojima su se okupili protivnici strane dominacije.

Bačlienhvej, koja, kao ni ostala tajna društva, nije isključivala rat protiv stranaca koji su boravili u Carstvu, težila je ostvarenju sna o kineskoj hegemoniji, ili, bolje, slobodi njenih zajednica (jer taoistička filozofija poricala je prevlast jedne rase nad drugom).

Sama želja nije bila dovoljna da bi joj se pristupilo; bilo je potrebno *umeti i moći*. Umeti tumačiti znakove, doslovni i figurativni smisao svetih knjiga, pozadinu taoističkog učenja i praktikovanje nekih rituala i formula. I moći delati s potpunom nezavisnošću, sačuvati slobodu delanja i, kada je potreba to zahtevala, usuditi se raskinuti sa svim društvenim i ljudskim vezama.

2. Sekta Vratija

Dakini (jogini ili devadasi), sveta prostitutka, bilo je ime koje je davano heterama iz Indije, a njima su kineske kurtizane dugovale svoju čulnu mudrost.

Jedan hroničar iz Mangalore izveštava da su, „u druga vremena, rituali svojstveni upražnjavanju zadovoljstva, moći i trgovine prenošeni preko jedne linije dakinija čudesnog pamćenja“. „Voleti i sećati se“, kaže nam drugi hroničar, „bio je zanat te drevne sekte nazvane Vratija, koja će se početkom XVII veka raširiti celokupnim prostranstvom Azije. Njena moć nastaviće se u nekim krajevima Himalaja nedirnuta do današnjice.“

3. „Korporacija Sarao“

Jedna kompanija s malim filijalama u Atini, Istanbulu i Londonu držala je tridesetih godina u Šangaju monopol nad trgovinom narkoticima.

U njene tajne redove primani su Danci, Englezi i Holandani, okupljeni oko jednog čuvenog kazina. Zadojeni verovanjem da je kraljevstvo ovoga sveta kraljevstvo ruletâ koji se vrte kao zlokobni bubanj revolvera, i koji su takođe slika večitog Budinog točka i Lao Ceove i Heraklitove neprekidne reke, uspeli su da stvore svojevrсну družinu koja je svoje pištolje uperila protiv sekte Nenufar i drugih taoističkih društava.

Na svoj način, ovi razbojnici bili su čiste estete, pored toga što su bili plaćenici koji su uživali blagonaklonost Njenog britanskog veličanstva i više nego jednog evropskog magnata. Njeno ime bilo je *Korporacija Sarao*.

I
BESNI BRAT I SESTRA

1. Balada o Dragon Lady*

U dnu galerije začuše se koraci Nitije Jang. Sing koji je ispijao čaj vide kako se u igri ogledala nazire njena golotinja.

– Već je ustala – reče Uja. – Tako je lenja! – i dodade: – Ne znam kako joj dopuštaš to ponašanje kurtizane. Ide po kući kao da je gazdarica, a to mi se ne sviđa; ona nije moja kći, koliko puta treba da ponovim?

Sing nije rekao ništa i samo je šolju ponovo primakao usnama.

Uja i on venčali su se u Ning-Pou pre dvadeset godina. Sing, koji je trgovao evropskim lekovima, živeo je pre ženidbe u Lisabonu i tečno je govorio engleski i portugalski.

– Mogu li da doručkujem s tobom? – zapita Nitija sa stepeništa.

– Možeš – odgovori Sing. – Ali požuri, već završavam.

Nitija siđe.

Kosa joj je bila raspuštena i ukrašena crvenim uvojcima, dok su njene obrve predočavale sve što joj je u pogledu bilo živo i prefinjeno. Vrat joj je obavijala ogrlica, tamne i promenljive niti, na kojoj je visio crni heksagram, uvek na ivici da zapadne među njene sitne grudi. Tunika, široka u ramenima i na rukama, prijanjala je silazeći niz njeno telo, sve dok joj nije odredila kukove sa istom preciznošću kao koža, premda brižljivije.

– Vidiš li? – reče ona pružajući levu nogu i pokazujući cipelu.
– Juče sam ih kupila. Misliš li da će se dopasti Kristoferu?

* Engl.: *Dragon Lady* – Zmajevska Dama. (Prim. prev.)

Sing se nasmeši.

– A tebi?

Umesto da mu odgovori, ona ga poljubi i sede naspram njega.

– Sutra stiže – reče njen otac ustajući od stola – i sve mora biti spremno za njegov doček.

Ona kimnu glavom a zatim lenjo protegnu ruke i naredi da je posluže.

Nitija i Kristofer upoznali su se u Kantonu prošlog proleća. Kristofer, koji je već imao trgovinske veze sa Tijen Singom, video je svoju verenicu samo dvaput. Kasnije, kada se Kristofer vratio u London, počeli su da se dopisuju.

– Kako si spavala noćas, Nitija? – reče njen brat koji je upravo spustio na sto šolju i čajnik koji se pušio.

– A ti? – zapita ona.

– Veoma dobro.

– Nećeš da doručuješ sa mnom?

– Već sam doručovao.

– Prerano ustaješ, Jine. Rekli su mi da u svitanje otvaraš prozor svoje sobe i čitaš sve dok ja ne ustanem. Da li je to istina?

– Činim to ponekad – reče on skrećući pogled.

– A šta čitaš?

– Ništa značajno. Almanaha.

– I šta još?

– Engleske novine.

– Jine! – povika Uja sa galerije.

– Izvini – reče on povlačeći se – traži me naša maćeha.

Nitija ga je gledala kako se udaljava. Zadržala je pogled na njegovim gipkim nogama, opuštenim rukama i crnoj kosi koja mu je pokrivala ramena.

Kasnije, dok je završavala svoju drugu šolju, ugledala ga je kako ide preko galerije, donoseći i odnoseći saksije s patuljastim drvećem.

Ustala je od stola, šetala neko vreme po vrtu i sredinom jutra povukla se u svoju sobu.

U to doba u kući se nije čula galama. Njen otac je bio izašao, maćeha takođe, u pratnji dveju sluškinja.

– Belvere Jine! – povika Nitija izašavši na terasu.

Jin pređe preko bašte i zaustavi se pod njenim prozorom.

– Hoćeš li doći?

On se pope.

– Možeš li da mi pomogneš? – rekla je dodajući mu česalj.

– Kako misliš da danas treba da se očeshlam?

– Dobro izgledaš – prošapta njen brat – iako bi možda bilo bolje da malo razmakneš ta dva uvojka. Tako...

– U pravu si – reče ona, ali nije izgledalo da joj je previše stalo.

Pre nego što je Jin pokušao da uvije u pletenice dva buntovna uvojka na njenom vratu, Nitija ustade sa stolice i, gledajući ga netremice, pusti da joj spadne tunika.

– Da li te plaši da me vidiš ovako? – i nasmeja se. – Zašto se plašiš?

– Ne plašim se – reče Belver Jin prilazeći joj.

– Ne – povika Nitija – neću dozvoliti da staviš ruke na mene.

– Pa zašto se onda pokazuješ? – povika on.

– Da bi mi ovim ćurećim percetom milovao kožu – reče ona ispruživši se na divanu. – Radi to polako – i protegnu ruke i noge.

Tog jutra, dok je osećala kako joj se ježi koža, setila se detinjstva pored brata u onom bordelu u Nankingu. Njihov otac Tijen Sing poticao je iz starog trgovačkog roda. Kada se rodio Sing, porodica je bila upropašćena i na njemu je ostalo da svojim potomcima povрати izgubljeni sjaj, posvetivši se trgovini opijata s Engleskom. Tijen Sing je već imao naslednike rođene iz njegove veze s Ujom kada je upoznao Durgu iz Goa, kurtizanu u Nankingu. Durga je bila žena jedinstvene lepote i veoma kultivisana. Pripadala je sektu Vratija i bila je poreklom iz Goe, na obali Omanskog mora, iako je poticala iz kineske porodice. S

njom je imao blizance-nedonoščad: Nitiju i Jina, koji su živeli u javnoj kući koju je Durga vodila do svog nestanka. Da bi mogao da dovede kući blizance, Sing je morao da se suoči sa svojom zakonitom suprugom, koja se nikako nije mirila s tim da je zameni jedna dakini.

Kada je Nitija napunila dvanaest godina, Sing ju je ponudio za suprugu svom britanskom partneru. Osim što bi se time rešio devojčice, ugovor mu je omogućavao da učvrsti svoje veze sa čovekom za koga trgovina narkoticima s Velikom Britanijom nije imala nikakvih tajni. Sve je već bilo dogovoreno: Kristoferu i svojoj kćeri Sing će ustupiti kuću pored reke, a Jin će ići da živi sa njima. Dok uz zeta bude učio umeće trgovine, momak će im služiti kao sluga.

Slike iz nankinške javne kuće vratiše joj se u sećanje: Jin kako sedi pored Durgine mušterije, po zanimanju kaligrafa, koji se trudio da dečaka nauči latinici i kineskom pismu; a ona uz majku, recitujući stihove one pesme, *Balade o Dragon Lady*, koju je Durga komponovala isključivo za zabavu svoje kćeri. Da li je u toj pesmi Durga pričala svoj život? Balada je počinjala ovako:

*Bila je kao šumski cvet
rođen u mahovini hramova
u džungli Indokine.*

– *Dragon Lady*
– *zvali su je prognanici –
opijum te kvari i daje ti lik
jer na tvome licu crta
ideogram sete:
srce koje je utukla jesen.*

Dok je pero klizilo duž njenih ustreptalih nogu, jedan za drugim prizvala je sve stihove:

*U noćima pokera i ruleta,
nemarno je išla
u lepim cipelama kroz ološ.
Koža joj je imala
mekoću slane
a ruke joj govorahu dijalektom boginja,
kada bi ponekad
podizale pehar
i polagale ga na usne
ili bi uzimale
sedefnu muštiklu
dugačku i varljivu kao igla
u rukama kurtizane.*

Pobegla je na trenutak od uspomene na Durgu i pomislila na Vitlesija. Da li ga je stvarno volela? Verovala je da jeste, ali zašto? Da bi opravdala svoju zaljubljenost našla je dva razloga: volela ga je zato što je bio lep, i volela ga je zato što ga je videla daleko od sebe. Da, živeti sa čovekom s druge strane sveta bilo je nešto što ona treba da upozna. Tresak vrata na donjem spratu trže je iz sanjarija.

– Nitija! – vikala je Uja iz vrta.

– Dolazim! – odgovori ona zgrabivši tuniku.

Jin se primače vratima spreman da i on izađe.

– Videćemo se kasnije – tiho mu reče Nitija; i udalji se od nje-ga podražavajući korake, smerne i lagane, aristokrata s nogama u zavojima. Uvek kada bi je Uja pozvala zauzela bi taj stav, više ironičan nego uvredljiv.